

daan aan beide organisatoren van de waddenquiz. Gelukkig wonnen we niet, zodat volgend jaar de quiz georganiseerd mag worden door Ton en Wim die met hun groep glansrijk eerste werden. Gefeliciteerd heren!!! Het "carnavaleske" kwartetspel ter afsluiting van de quiz zal ik niet licht vergeten. Judaspenning en Poesje, later vergezeld door o.a. het Vietnamees hangbuikzwijn, liepen van kastje naar de muur. Later op de

Bergeenden

avond, nadat enkele leden vertrokken waren naar Hessel, begreep ik pas echt hoe zwaar de bagage geweest moest zijn. De volgende morgen had ik zelfs een zwaar hoofd. Het uurtje zeetrek, dat nog even voor het ontbijt meegepikt werd, leverde niet veel op. Er passeerden wel enkele Jan van Genten en een aantal groepen Zwarte Zeeëenden, maar van echte trek was jammer genoeg geen sprake.

De zondag werd al fietsend door iedereen naar eigen keuze ingevuld. De groep van zeven die besloot naar de uiterste oostpunt van de Boschplaat te fietsen om daar vogels te kijken, beleefde mijns inziens het ornitho-

logisch hoogtepunt van het weekend. Na zich geïnstalleerd te hebben op een duintje tussen het helm, werd het hoogwater afgewacht. Op het wad bevond zich al een groot aantal steltlopers op redelijke grote afstand, maar naarmate het water steeg kwamen ze dichterbij. Tegelijkertijd kwamen er duizenden en nog eens duizenden Bonte Strandlopers, Kanoetstrandlopers, Scholeksters en Rosse Grutto's aanvliegen om zich bij die steeds maar dichterbij komende groep aan te sluiten. Tijdens dit schouwspel werd een, voor het hoge water vluchtende, groep sterns aangevallen door een Kleine Jager. Wat een adembenemende ervaring. Frank bracht ons terug in de werkelijkheid door op de tijd, die veel te snel voorbij was gegaan, te wijzen. De fietstocht over de Boschplaat was zwaar. Het fietspad was een moeilijk berijdbaar karrespoor vol glibberige kuilen en mul zand, maar de tocht was het dubbel en dwars waard.

Rond drie uur was iedereen weer terug bij de Wierschuur, waar de fietsen werden ingeladen. Vier fietsers waren scherp op tijd en kwamen bijna op een pijnlijke manier tot de conclusie dat de klok op Terschelling even snel loopt als in de rest van Nederland.

Nadat de bagage was ingepakt en het onderkomen was schoongemaakt (met dank aan alle schrobbers, boeners en vegers), arriveerde de bus om 16.45 uur. Het "instap-tafereel" herhaalde zich, zij het met aanzienlijk lichtere bagage.

De boottocht verliep zeer rustig. De zee was kalm en de groep genoot, vermoeid maar voldaan, boven op het dek van een heerlijk nazomerzonnetje.

Tegen tien arriveerden we na een mooie rit door de polder met de ondergaande zon tussen de molens, een tussenstop in De Zilk en zonder file in Noordwijk. De groep een ervaring en ik een gesponsorde kleurenfoto voor de nieuwe "Flora van de Bollenstreek" rijker. Iedereen hartelijk dank, het was een zeer geslaagd weekend.

Een andere kijk op zee en strand

De redactie ontdekte in een plaatselijk blad een, met een eerste prijs gewaardeerd, stuk proza van één van onze leden.

Deze totaal andere kijk op de natuur willen wij u niet onthouden. Bij ons roept het nostalgische gevoelens op over vervlogen tijden, nog versterkt na zo'n zomer als dit jaar.

Voor zover u het nog niet gelezen hebt, Zie hier!!

Stoeien in Sterrenlicht

Ees Aartse

Ze waren jong en verliefd. Hand in hand liepen ze over strand de donkerte in. Achter hen lagen de fel verlichte hotels langs de grote boulevard. De vierkante, witte vuurtoren zond onverstoorbaar in ritmische intervallen zijn licht de zomernacht in. Het geroezemoes van het verkeer was nog boven het gemurmel van de branding te horen.

Ze slenterden langs de waterrand; ze hadden alle tijd, want niemand wachtte op hen. Toen ze over het natte zand liepen spetterden lichte puntjes op. De brandingsgolftjes kruifden om in zacht licht en vloeiden uit op het strand. Ze stampten even en de lichtspetters gloeiden feller op.

Ze trok haar slippers uit en stopten die bij zijn schoenen in de grote tas aan haar schouder. Ze keek achterom en zag dat de lichten op de boulevard samenvloeiden tot een wit lint. Hun ogen raakten gewend aan de donkerte van de nacht. De sterrenhemel gaf niet voldoende licht om elkaar te kunnen

zien. Er waren geen scherpe contouren, alleen maar zachte nauwelijks herkenbare vormen. De warmte van de zomerdag lag nog over het strand.

Soms bleven ze staan, kusten elkaar en met de armen om elkaar heen slenterden ze weer door. Ze sloften door het water en druppels licht sprongen voor hen uit. Een lichtend pad

volgde hen. Zij schopte in het water, waarover haar vrolijke lach uit parelde. Als sterrenlicht vlogen de druppels alle kanten op. Zij schopte weer, en weer... Juichte toen het stille licht keer op keer door de donkere nacht flitste.

Ze gingen in dieper water lopen. Zij liet hem los, rende hoogbenig naar het strand. Draaide zich om en schopte water naar hem toe. Zijn T-shirt werd nat. Hij rende op haar af, maar ze liep niet weg en opende haar armen. Ze omarmden elkaar in een lange kus.

Ze legde haar hoofd tegen zijn schouder en dicht tegen elkaar aan liepen ze langzaam door. "Zullen we gaan zwemmen?" vroeg hij zacht. "Bloot?" Ze bleven staan en keken elkaar aan. Toen zette zij de tas op de grond.

Zilveren druppels spetterden overal heen. Zij lachten en keer op keer lieten ze zich in het water vallen. Telkens weer was er dat geheimzinnige, stille licht dat tot hun teleurstelling zo gauw weer uitdoofde. Ze spetterden elkaar nat, sprongen boven op elkaar en stoeiden in het lauwe water vol sterrenlicht. Maar het steeds weer oplichten van de zee verlichtte nauwelijks hun lichamen. Geluidloos kwam het geheimzinnige licht en geluidloos verdween het. Ze dook onder en hij kon haar spoor in het water volgen. Ze ging staan en het water vloede als zilver van haar af. Ze kregen geen genoeg van het spelen

in dat uit sterrenlicht bestaande water.

Toen zwommen ze terug, liepen hand in hand het strand op. Zij rukte zich los en rende naar de duinvoet. Lachte toen hij achter haar aan rende. In het nog warme mulle zand greep hij haar vast. Ze keerde zich om, sloeg haar armen om zijn hals en in een lange kus trok zij hem omlaag. Ze waren alleen met hun snelle ademhaling en hun gefluister. De donkerte van de nacht omsloot hen vol zachtheid.

Ze daalde langzaam terug naar aarde de sterren boven haar kwamen tot rust. Straks was ik daar ergens, dacht ze. Het razend gebonk van haar hart was afgenomen en haar ademhaling was weer rustig. Met grote ogen keken ze elkaar aan, streelden elkaar teder en kusten elkaar haast beschroomd. Ze hoorden weer het rustige kabbelen van de branding.

Hij ging staan en trok en haar overeind. Met de armen om elkaar heen liepen ze langzaam terug naar de zee. De witte gloed van het water ontving hun zanderige lichamen. Ze gingen tegenover elkaar zitten en keken elkaar alleen maar aan. Handen gleden in elkaar. Zij voelde de immense goedheid van de zee haar lichaam strelen.

Dicht tegen elkaar aan slenterden ze terug naar de boulevard in de verte. Naast hen verbleekte het geheimzinnige licht in de golven. De zee had haar sterrenkleed uitgedaan.

Rondje Groen

W. Andelaar

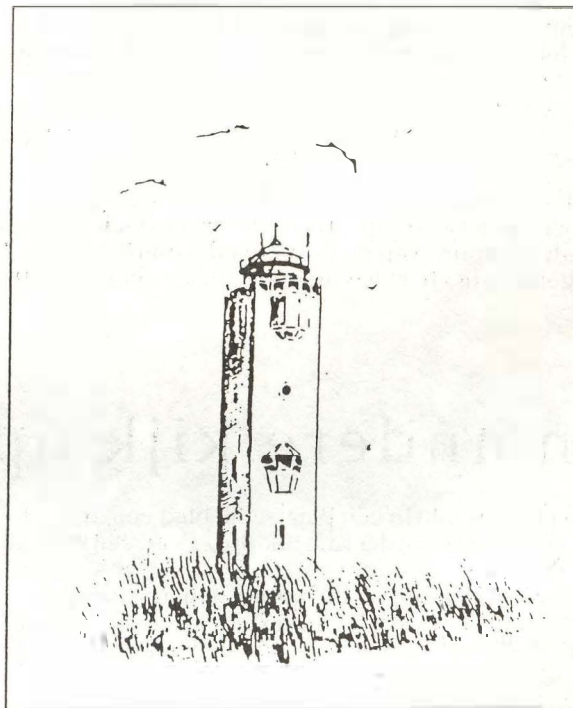
Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje strand en duin. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft

In de dierenwereld is sprake van "winners en losers". Soorten die het goed doen en soorten die het onderspit delven. Het is niet zo gemakkelijk vast te stellen door welke oorzaken vogelsoorten uit de omgeving van Noordwijk verdwijnen.

Zo zijn we bijvoorbeeld de Grauwe Klauwier in de duinen kwijtgeraakt. Tot vooreen jaar of tien broedde deze vogel nog met een aantal paren rondom het zogenaamde Vrije Vak, in de Noordduinen. Eén ding is wel zeker, dit verdwijnen heeft in elk geval ook iets te maken met het voedselaanbod.

De Grauwe Klauwier is wat je noemt een "fijnproever". Een vogel die is aangewezen op grote insecten. Juist deze grote insecten vinden we weinig meer in de duinen. Denk maar aan de grote aantallen Junikevers die tot in de vijftiger jaren de duinen bevolkten. Als jongen vingen we ze en hielden ze thuis in een schoenendoos. Ze werden gevoerd met Echt Walstro, dat we "torrekruid" noemden.

De Zilvermeeuw zou je een echte "winner" kunnen noemen. In tegenstelling tot de Grauwe Klauwier is het een "alleseter". In de eerste plaats vind je het beest op het strand. Dat ligt ook voor de hand vanuit het broedgebied, de duinen. Vooral na een storm is daar volop voedsel te vinden. Dat is overigens ook het geval na een drukke stranddag in de zomer. Uit datgene wat wij hebben achtergelaten is best nog wat eetbaars te pikken. Ook buiten het strand is voor Zilvermeeuwen nog wel wat te halen. Speciaal onze vuilnisbelten zijn bij hen in trek. Het hele jaar door hangt er een zwerm meeuwen rondom zo'n belt. Zij leven van de restanten van onze welvaart zou je kunnen zeggen. Niet alleen het voedselaanbod bepaald het succes van de soort. Om nogmaals op de Grauwe Klauwier terug te komen, dit beestje broedt in vrijstaande bosjes. Daarbij moeten dan ook nog wat doornachtige struiken staan. Tevens zijn zij op rust gesteld. Allerlei voorwaarden waaraan voldaan moet worden voor een nest gebouwd kan worden. De Zilvermeeuw daarentegen is veel minder veeleisend.

Ze broeden normaal in de duinen. Zo was er een grote kolonie in de buurt van Wassenaar totdat de Vos op het toneel verscheen. Hoe vervaarlijk een meeuw er ook uit kan zien, ze zagen toch geen kans hun nesten tegen deze rover te verdedigen. De kolonie is dan ook zo goed als verdwenen. Vanaf dat moment doken de meeuwen op in de buurt van Leiden en gingen daar op de platte daken broeden. Ze vonden daar een kunstmatig duinlandschap zonder de bedreiging van de Vos. Interessant is de vraag: waarom ziet nu de Grauwe Klauwier geen kans op pakweg in een bosje rozebottel te gaan broeden? Daar staan er genoeg van rondom en in het dorp. En waarom schakelen ze niet over op een soort voedsel dat wel voorhanden is?

Misschien kom je daarmee op de zelfde vraag die ook in de mensenwereld niet is opgelost: waarom zijn er "winners" en waarom zijn er "losers"?

Die vraag dringt te meer omdat de "losers" vaak zo sympathiek zijn...